

ИЗВЈЕШТАЈ

КОМИСИЈЕ О ПРИЈАВЉЕНИМ КАНДИДАТИМА ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ

I ПОДАЦИ О КОНКУРСУ

Конкурс објављен: 24. 3. 2010. године у дневним новинама Глас Српске
Ужа научна област: **Специфични језици (Србистика – савремени српски језик)**
Назив факултета: Филозофски факултет Универзитета у Источном Сарајеву
Број кандидата који се бирају: један
Број пријављених кандидата: један

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТИМА

Први кандидат

1. Основни биографски подаци

Име, средње име и презиме: Миланка (Јован) Бабић
Датум и мјесто рођења: Калиновик, 14. 2. 1962. године
Установе у којима је била запослена: Педагошка академија Универзитета у Сарајеву, Филозофски факултет Универзитета у Источном Сарајеву
Звања/ радна мјеста: Миланка Бабић била је асистент (за савремени српскохрватски језик - Педагошка академија, Сарајево); асистент, виши асистент и доцент (за савремени српски језик – Филозофски факултет Универзитета у Источном Сарајеву)
Научна/умјетничка област: Специфични језици – Србистика (савремени српски језик)
Чланство у научним и стручним организацијама или удружењима: Миланка Бабић је члан Комисије за лицензирање студијских програма при Министарству просвјете и културе Републике Српске; члан Друштва наставника српског језика Републике Српске; члан Уредништва часописа *Узданица* (часопис за језик, књижевност, уметност и педагошке науке), Педагошког факултета из Јагодине; секретар Редакције часописа *Радови Филозофског факултета Универзитета у Источном Сарајеву*; предсједник Секције за језик у удружењу Српски интелектуални форум, Источно Сарајево.

2. Биографија, дипломе и звања

Основне студије:

Назив институције: Филозофски факултет Универзитета у Сарајеву
Мјесто и година завршетка: Сарајево, 9. маја 1985. године

Постдипломске студије:

Назив институције: Филозофски факултет Универзитета у Сарајеву – Филозофски факултет Универзитета у Српском Сарајеву
Мјесто и година завршетка: Пале, 26. јула 2000. године

Назив магистарског рада: *Синтаксички облик реторичког питања у ратној штампи Републике Српске*

Ужа научна/умјетничка област: Филологија - Специфични језици (Србистика – савремени српски језик)

Докторат:

Назив институције: Филозофски факултет Универзитета у Бањој Луци

Мјесто и година завршетка: Бања Лука, 14. маја 2005. године

Назив дисертације: *Екскламативне реченице у српском језику*

Ужа научна/умјетничка област: Филологија - Специфични језици (Србистика – савремени српски језик)

Претходни избори у наставна и научна звања (институција, звање и период): асистент за Савремени српскохрватски језик (Педагошка академија Универзитета у Сарајеву, од академске 1989/1990. до маја 1992. год.); асистент за Савремени српски језик (Филозофски факултет Универзитета у Српском Сарајеву, од 9. 12. 1996. до 13. 11. 2000. год.); виши асистент за Савремени српски језик (Филозофски факултет Универзитета у Источном Сарајеву, од 13. 11. 2000. до 14. 7. 2005. год.); доцент за Савремени српски језик (Специфични језици – Србистика, на Филозофском факултету Универзитета у Источном Сарајеву, од 14. 7. 2005. год.)

3. Научна/умјетничка дјелатност кандидата

1. Радови прије избора у звање доцента

(Навести све радове сврстане по категоријама)

а) Научни радови:

1. *Синтаксички облик реторичког питања са ријечцом ли*, Радови Филозофског факултета у Српском Сарајеву, бр. 2, Српско Сарајево, 2000, 25-44.
2. *Неке особености упитне реченице са формантом да*, Српски језик, VI/1-2, Београд, 2001, 277-287.
3. *Однос афирмације и негације у једном типу реторичког питања*, Књижевност и језик, XLVIII/3-4, Београд, 2001, 39-49.
4. *Синтаксички облик реторичког питања са ријечцом зар*, Зборник за српски језик, књижевност и умјетност, II/2, Бањалука, 2002, 181-195.
5. *О неким рефлексијама књиге Српски филолошки програм професора Милосављевића у српској стварности и јавности*, Србистика, Дело Петра Милосављевића, К. Митровица, 2002.
6. *О исказу у загради*, Српски језик, VII/1-2, Београд, 2002, 303-320.
7. *Лингвостилистичка анализа пјесме Портрет уметника у младости Рајка Нога*, Српски језик, VIII/1-2, Београд, 2003, 503-512.
8. *О предикатском апозитиву*, Живот и дјело академика Јована Вуковића, зборник радова са научног скупа, Редакција Монографије Пива и Пивњани, Подгорица, 2004, 151-163.
9. *У срж проблема - и даље, и дубље*, Радови Филозофског факултета у С. Сарајеву, 3-4, 2001/2002, 446-451. (приказ књиге *У одбрану језика српскога – и даље* М. Ковачевића)

б) стручни радови (у оквиру пројекта *Квалитет образовања*), објављени у зборнику Радови Филозофског факултета, Пале, бр. 5, 2003.:

- 1) *Непотпуне реченице у настави основне школе - структурни и комуникативни аспект*, 257-264.
- 2) *О заступљености реченица издвојених према критерију комуникативне функције у настави основне школе*, 251-256.
- 3) *Комуникативне врсте реченица (обавјештајне, упитне, узвичне, заповјдне, жељне)*, 265-270.
- 4) *Синонимија квалитативног генитива и инструментала*, 271-278.

2. Радови послџе избора у звање доцента

(Навести све радове и дати њихов кратак приказ.)

Радови објављени од 2005. године:

1. *Структурно-семантичке особености екскламативних исказа са замјеничко-прилошким формантом*, Радови Филозофског факултета Универзитета у Источном Сарајеву, бр. 6-7, Пале, 2004/2005, 109-135.

У овоме раду др Миланка Бабић показује да посебан тип екскламативних конструкција представљају оне које у свом саставу, као формативни знак, садрже лексикализовану јединицу експресивне семантике, упитно-односну замјеницу или замјенички прилог. Као најфреквентније замјеничко-прилошке ријечи у тој позицији, издвајају се упитно-односне замјенице: *какав/-а/-о* и *колик/-а/-о* и упитно-односни прилози *како* и *колико*. Рјеђе су заступљене замјенице *шта*, *ко*, *који/-а/-е* и *чији/-а/-е*, ако и прилози *што*, *тако* и *толико*, односно *зашто* и *гдје*, који се јављају комбинацији са универзалним квантификатором *све* (*зашто све*, *гдје све*). Јасно се показује да се модификовање исказа у екскламативни уз помоћ овог граматичког средства остварује на основу тога што се у исказима тог типа актуализује односно, а дезактуализује интерогативно значење упитно-односких ријечи.

2. *Екскламативне реченице у српском језику*, Наша школа, Бањалука, 2005, 5-17.

У овоме раду ауторка се бави граматичким и структурним статусом екскламативних реченица. Будући да се у литератури не нуде јасни критеријуми за издвајање екскламативних као врских реченица, др Миланка Бабић на недвосмислен начин (анализом структуре конкретних примјера из савременог српског језика) показује да овај тип реченица попут осталих неспорних комуникативних типова реченица (обавјештајних и интерогативних) има све особине неспорно посебне и граматички-семантичке врсте реченице.

3. *Морфолошко-синтаксичке карактеристике конвенционално-афективних партикула*, Наука и образовање, научни скупови, књ. 6/1, Филозофски факултет у Бањој Луци, Бања Лука, 2005, 177-191.

У раду се показује да подручје употребе конвенционално-афективних партикула подразумева углавном пригодне говорне ситуације, традиционално устаљене, које репрезентују говорни чинови праћених емфатичношћу, као што су: заклинање, проклињање, кукање, честитање, наздрављање и благосиљање. У уобличавању њиховом конвенционално-афективне партикуле учествују као експоненти илокуције, при чему, и поред морфолошке - обличке имобилности матичне врсте ријечи, партикуле из ове значењске групе дјелују као синтаксички активне ријечи са одређеном рекцијом.

Проведена анализа показала је да конвенционално-афективне партикуле разматране у овом раду репрезентују општа обиљежја партикула као (под)врсте ријечи - граматичку категоријално задату непромјенљивост, синтаксичку неконституентност, значење експресивно-емоционалног или градуативног модификовања исказа те врло јаку прагматичку илокутивну моћ - способност експоновања одређеног говорног чина. Оно што их чини посебним и интересантним за лингвистичку анализу јесте да су маркиране јединице функционално на граници између партикула и модалних ријечи јер уз интензивирање носе и адресатов став са евалуативно-експресивним нијансама значења. Такође, будући да остварују одређену синтаксичку комбинаторику, оне имплицитно носе у себи и неке од семантичких компонената глаголских лексема.

4. *Жељне или оптативне конструкције у српском језику*, *Српски језик*, X/1-2, Београд, 2005, 403-426.

У раду се анализи подвргавају синтаксичке форме којима се у српском језику може исказати значење жеље. Анализирају се типични модели и њихова значења, као и прагматички условљене варијације основних структурних образаца. Полази се од претпоставке да значење модалности оптативних исказа, које глобално имплицира исказивање субјективног става и емоционалних стања говорника, језички израз прати својом структуром.

Анализа проведена на обимном корпусу савременог српског језика показала је да конструкције за изражавање жеље спадају у експресивно-модалне исказе. Експлицитно или имплицитно, везане су за глаголе значењске класе *verba desiderativa*, помоћу којих одређено лице исказује свој експресивни став, усмјерен на предметни садржај као очекивање користи или штете за себе или за друге. Тако се говорни чин жеље поларизује у оквиру позитивне и негативне семантике, а граматички реализује помоћу неколико типичних модела. Уколико је у моделу илокуција лексикализована, исказ је емфатички неутралан, и обрнуто - редуковане форме, растеређене лексичког сувишка, типичне су за говорне ситуације у којима доминирају снажне емоције. Емфатичност таквих исказа обично прати и подржава екскламативна интонација.

5. *Алонжман као стилско изражајно средство*, *Зборник за српски језик, књижевност и умјетност*, VI/VII, бр. 3/4, Књижевна задруга, Бањалука, 2006/2007, 173-182.

Ово је први обимнији рад посвећен алонжману у српском језику. Анализа др Миланке Бабић показује да се алонжман као простриктивна фонолошка фигура реализује на нивоу лексеме мултиплицирањем фонеме или слога и/или раздвајањем ријечи на слоге. По форми и интонацији врло је близак узвику, а од њега се разликује по томе што алонжманско преструктурирање лексеме може да захвати и ту врсту ријечи и што друге врсте ријечи под алонжманом задржавају своју лексичко-семантичку вриједност и синтаксичку функцију. У ствари он је стилизована говорна вреднота па су форме говора - монолози, дијалог или слободни неуправни говор - "простор" у коме се реализује. Алонжмански исказ увијек је експресиван, што показују и лингвистичке функције које он најчешће актуализује, а семантиком "појачаног тона" прате глаголи говорења или прилошки изрази који га у дидаскалијама уводе, као и појачана екскламативна интонација. Бројна су и разноврсна додатна ишчитавања која алонжман уноси у неутралну лексичко-семантичку подлогу исказа, али међу најчешћа спадају: фактичност дозивања, експресивност викања, различитих нијанси узбуђеног говорења и емоционалног набоја, изричитост наређења и интенционалност убјеђивања.

6. *Језик и национализам у босанско-херцеговачким релацијама*, *Српски језик, књижевност и уметност*, зборник радова са научног скупа одржаног на

Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу (31. X-1. XI 2006), књ. 1, Српски језик и друштвена кретања, ФИЛУМ, Крагујевац, 2007, 299-307.

Др Миланка Бабић у овом раду показује да национално маркиране филологије које се посљедњих година у Босни и Херцеговини баве проучавањем стандардног идиома с циљем доказивања његове посебности као основе за потврђивање идентитета нације, истичу и развијају варијантна језичка обиљежја, чија се употреба намеће као обавезујућа нарочито у формалним приликама - у језику политике, медија, школе и администрације. То води стварању етнички обојених варијаната српског језика, у свакодневном говору просјечног говорника употребом неовјерених. Будући да је успостављање разлика између језичких израза трију националних заједница у БиХ - хрватске и бошњачке наспрам српске - насилно, честа су у употреби огрешења о језички систем или стилистичке норме, неријетко и због протажирања национал-шовинистичких идеја.

7. *Допринос Ксеније Милошевић проучавању зависносложене реченице*, Допринос сарајевских Срба науци и култури (научни скуп, одржан 20-21. маја 2006), Посебна издања, Научни скупови, књ. 1, Филозофски факултет Универзитета у Источном Сарајеву, Пале, 2007, 37-47.

У овој раду ауторка показује да научна интересовања Ксеније Милошевић – познатог српског синтаксичара друге половине 20. вијека – за темпоралну реченицу остаје у сјени њене закупљености аспекатским опозицијама и њиховим семантичким посљедицама. Др Миланка Бабић јасно показује да иако одређена несистематичност у примјени и провјери међусобне интерференције свих критеријума, које К. Милошевић редовно јасно уочава и издваја, води ка дјелимично тачним закључцима и умањује вриједност њених налаза, шири, најчешће општелингвистички теоретски оквир њеног научно-методолошког приступа и велики број несумњивих научних чињеница које она открива у својим лингвистичким анализама – оплемењују њен рад, дајући му статус респектабилног дјела у науци и чинећи га богатим потенцијалом, надасве подстицајним за даља истраживања

8. *Граматичко-прагматичке везе презентативних партикула ево, ето и ено у екскламативним конструкцијама*, Зборник радова Шездесет година Института за српски језик САНУ, књ. 1, Институт за српски језик САНУ, Београд, 2007, 215-228.

Презентативне партикуле *ево*, *ето* и *ено*, као што је и типично за партикуле уопште, функционишу у језику као ријечи прагматике, као модификатори говорног чина. У одређеним семантичким и конвенционално-конверзационим условима формирају екскламативне исказе који су еквивалентни реченицама. У раду се детаљно анализира структура и семантика таквих исказа, њихово прагматичко дјеловање и контекстуалне везе.

9. *Морфолошко-синтаксичке специфичности узвика у српском језику*, Радови филозофског факултета Универзитета у Источном Сарајеву, бр. 9/1, Пале, 2007, 115-129.

На основу анализе особина узвика као врсте ријечи, њихових обличких и акценатских, као и лексичко-семантичких посебности, ауторка закључује да означеним код узвика није обухваћен појам одређен конвенционалним релацијама језичког знака, него прије спонтаним сензорно-когнитивним процесима. Зато је – у односу на пунозначне лексеме – узвик мање конвенционализован или флексибилно конвенционализован знак, најчешће фоносимболичка представа одређеног стања или ситуације, што ауторка и доказује анализом већег борја «узвичних» поткатегорија.

10. *Апострофа у Андрићевом Ех Pontu*, Српски језик у (кон)тексту, зборник радова са научног скупа, књ.1, ФИЛУМ, Крагујевац, 2008, 137-151.

Лирска проза *Ех Pontu*, као експресионистички израз појачаних емоција, обиљежена је доминацијом стилских форми патетичног говорења, у које спада и апострофа. У овој раду др Миланка Бабић апострофу идентификује у односу на друге форме стилогеног обраћања, издвајајући њене облике и прагматичко-стилистичке нијансе, реализоване у тексту.

На основу проведене анализе бројних примјера ауторка јасно доказује да апострофа код Андрића, као ни апострофа уопште, није сама по себи смисаоно богата фигура јер не излази из оквира експресивног интензивирања и номиновања, него најчешће представља асоцијативно-евокативну базу која се синсемантично допуњава контекстом који уводи.

11. *Унутарреченична екскламативност*, Српски језик, XIII/1-2, катедре за српски језик - Филолошки факултет Београд, Филозофски факултет Никшић, Филозофски факултет Источно Сарајево, Филозофски факултет Бања Лука, Филолошко-уметнички факултет Крагујевац, Научно друштво за неговање и проучавање српског језика, Београд, 2008, 189-201.

Ауторка у раду анализира узвичник као маркер интензивирања дијела реченице. Проведена анализа је показала да узвичник није само интерпункцијски знак за обиљежавање краја екскламативне реченице него функционише и као маркер интензивирања дијела реченице у разноврсним текстовима, али најчешће у онима књижевноумјетничког и полемичког карактера. Тај вид његове употребе условљава и одређене специфичности у организацији и прозодији обиљежених дијелова па се на основу тога издвајају два основна типа, одређена као првостепена и другостепена унутарреченична екскламативност. Функције тога знака остварују се у семантичко-прагматичким и стилистичким релацијама кроз мноштво додатних података и секундарних значења, обиљежених разноврсним нијансама модалног карактера.

12. *Лингвистичко-педагошки аспекти Изокренуте приче Бранка Ћопића*, Књижевност за дјецу у науци и настави, Посебна издања, Научни скупови, књ. 3, Педагошки факултет Универзитета у Крагујевцу, Јагодина 2008, 118-132. (рад у коауторству са Биљаном Бошњак-Сладоје)

Рад је методолошки заснован на два плана која прате један вид примјене Ћопићевог текста у настави српског језика. Наиме, ученицима основне школе дат је текст *Изокренуте приче* са истим захтјевом – да га претворе у исправан облик. Циљ тога тестирања био је да се установи да ли је на тим различитим узрасним и интелектуалним нивоима та операција изводљива, односно шта у језику, у његовој граматичко-когнитивној концепцији омогућава такве врсте трансформација, а шта их отежава. Претпоставке за то дајемо кроз анализу Ћопићевог поступка претварања једне кратке „нормалне“ приче у њену изврнуту верзију, а налазе упоређивања резултата теста у односу на стандарде когнитивне педагогије. Проведено истраживања резултирало је (диференцијално датим и емпиријски потпуно потврђеним) закључаком да особености мишљења одговарају узрасту. Језичке особености текста су најмаркантнија и најпостојанија разлика између дјеце која припадају различитим когнитивним стадијумима.

13. *Морфолошки статус бројева у граматицима српског језика*, Сто двадест пет година високог образовања у Босни и Херцеговини (научни скуп, одржан 19-20. маја 2007), Посебна издања, Научни скупови, књ. 2, Филозофски факултет Универзитета у Источном Сарајеву, Пале, 2008, 91-106.

У раду је дат критички приказ критеријума примјењиваних у издвајању бројева као посебне врсте ријечи. Показано је да је традиционална подјела на бројеве који јесу

главни, редни и збирни дидактички непрагматична све док оставља бројне именице - на граници између бројева и именица. Зато ауторка сматра да је класификацију бројева најпрактичније извршити на основу критеријума значења, а поткласификацију у оквиру значењских група према критеријумима морфолошко-синтаксичких карактеристика број(ев)них ријечи.

14. *Поводом Србистичких тема Милоша Ковачевића*, Наслеђе, часопис за књижевност, језик, уметност и културу, год. V, бр. 11, ФИЛУМ, Крагујевац, 2008, 161-166.

У раду су дате карактеристике метода примијењених у књизи србистичких радова М. Ковачевића. Рад није строго приказног вида, него разматра низ релевантних питања граматичке (синтаксичке, стилистичке, и социолингвистике) анализе поводом радова окупљених у књизи која је била повод писању овога рада. Ово је једини од објављених радова у овом изборном периоду који се категоризује као стручни рад.

15. *Антитетичке језичке конструкције у поезији Ђорђа Сладоја*, Наука и настава на универзитету, Посебна издања, Научни скупови, књ. 3, Филозофски факултет Универзитета у Источном Сарајеву, Пале, 2009, 33-42.

У раду се даје анализа граматикализованих и фигуративних конструкција антитетичности у поезији познатог савременог српског пјесника Ђорђа Сладоја. Др Миланка Бабић је показала да Ђорђо Сладоје, супротстављајући у структурно и семантички разноврсним антитетичким конструкцијама слике позитивно и негативно маркираних компонената савременог свијета, који се декомпонује и дехуманизује, апострофира суштинске вриједности које друштво мора да чува и његује. Тако су антитетичке конструкције врло често у његовим пјесмама основно структурно начело, усаглашено са смисаоном подлогом, у којој доминира перцепција анатагонистички конципираних односа у свијету у коме је нарушен систем традиционално наслијеђених вриједности.

16. *Императив и конструкције са директивним значењем у дјелима Бранка Ћопића*, Радови Филозофског факултета Универзитета у Источном Сарајеву, бр. 11, 2009, 109-126.

У раду су анализиране форме које у Ћопићевим дјелима директивност реализују као своје примарно значење, као и стилски маркиране форме које то значење изражавају секундарно. Ауторка је показала да бављење директивним исказом подразумијева комбиновани методолошки поступак, тј. осим уобичајеног синтаксичко-семантичког укључује и прагматички план језичке анализе, као и то да се у радовима у којима је темом задани корпус дјело једног писца - сви закључци морају нужно изводити и на стилистичком плану.

17. *Експресивна значења партикула да и не и њихови функционални еквиваленти*, Речи, часопис за језик, књижевност и културолошке студије, Факултет за стране језике Универзитета Браћа Карић, I/1, Београд, 2009, 60-77.

Партикуле *да* и *не* функционишу у српском језику као искази за потврђивање и одрицање, који могу, али обично нису експресивно маркирани. У овоме раду, на богатом и разнофункционалном корпусу савременог српског језика, ауторка анализира форме у којима су те партикуле експоненти експресивности, као и форме које као стилски маркиране садрже основну семантичку компоненту потврђивања или одрицања.

Књиге

1. *Огледи из прагматичке синтаксе*, Филозофски факултет Универзитета у Источно Сарајеву, Источно Сарајево, 2010, 227 стр.

Књига др Миланке Бабић *Огледи из прагматичке синтаксе* бави се комуникативно-експресивним језичким конструкцијама, при чему ауторка настоји да њихов комуникативни статус потврди и статусом синтаксичке категорије. Због тога је у књизи као примаран методолошки поступак анализе изабран синтаксички, заснован на издвајању структурно-граматичких инваријанти које условљавају да се посматране конструкције могу сматрати типичним, без обзира на све специфичности њихове семантичко-прагматичке реализације. У два поглавља која чине књигу, а то су: «Синтаксичко-прагматички прилози» и «Морфосинтаксички прилози», интерпретацији су подвргнуте конструкције које функционишу на рубовима двију комуникативно-врских категорија – интерогативних и екскламативних реченица. Њихова обиљеженост манифестује се на и/или на формалном и/или семантичко-прагматичком плану. На основу специфичности форме ауторка издваја интерогативне да-реченице настале елиптирањем шире синтаксичке структуре (конструкције), затим екскламативне конструкције са замјеничко-прилошким верификаторима експламативности, те нефинитивне конструкције са партикулама и узвицима, у којима те граматикализоване ријечи – насупрот свом врском статусу – успостављају одређене синтагматске везе са осталим реченичним дијеловима. На основу семантичко-прагматичке обиљежености ауторка издваја конструкције реторичког питања и типове унутарреченичне екскламативности. Прагматичкин аспект датих конструкција препознатљив је у чињеници да оне, директно или индиректно, функционишу као говорни чинови директивног, експресивног или комисиивног типа. Њима се постижу разноврсна модална значења, категоријално уопштена као градуалност, директивност, емоционалност и сл.

Књига Миланке Бабић показује ауторкино одлично не само познавање него и примјену различитих типова лингвистичких метода, посебно структуралне, лингвистилстичке и прагматичке. Ауторка увијек јасно хијерархизује примијењене методе, чиме постиже свеобухватност и исцрпност анализе издвојенога проблема, што и јесте један од најтемељнијих и у примјени најтеже проводљивих захтјева научноистраживачког рада. Зато ова књига представља значајан прилог србистичкој како семантичкој тако и прагматичкој синтакси, областима у којима се србистика не може похвалити већим бројем добрих резултата.

4. Образовна дјелатност кандидата

1. Образовна дјелатност прије избора у звање доцента

Др Миланка Бабић је стални члан у Комисији за полагање стручних испита (за професоре и наставнике српског језика и разредне наставе), формираној од стране Министарства просвјете и културе Р. Српске, за период 2002-2006.

(Навести све активности (публикације, гостујућа настава и менторство)

2. Образовна дјелатност после избора у звање доцента

(Навести све активности (публикације, гостујућа настава и менторство)

У овом изборном периоду др Миланка Бабић била је наставник на предметима *Савремени српски језик 1*, *Савремени српски језик 2* и *Култура говора* на Педагошком факултету у Бијељини (од почетка школске 2006/2007. до краја 2008/2009. године; затим наставник на предметима *Теорија језичке норме* и *Дјечије језичко стваралаштво* на Филозофском факултету Универзитета у Бањој Луци (у школској

2008/2009. и у лѐтном семестру 2009/2010. године; као и наставник на предмету *Синтакса* на Државном универзитету у Новом Пазару (од лѐтног семестра 2008/2009) Такође је била и испитивач у Комисији за полагање стручних испита (за професоре и наставнике српског језика и разредне наставе), формираној од стране Министарства просвјете и културе Републике Српске, за период 2006-2010. и предавач за *Српски језик* на *Семинару за педагошко образовање наставника који су завршили ненаставничке факултете* (март 2007).

5. Стручна дјелатност кандидата

1. Стручна дјелатност након избора у звање доцента

А) Др Миланка Бабић била је члан у комисијама за оцјену подобности теме и кандидата докторских дисертација на Филозофском факултету Универзитета у И. Сарајеву:

Мр Нина Ђеклић, *Стилистика реда ријечи у стандардном српском језику*;

Мр Милка Николић, *Предбено-начинске конструкције у српском језику*;

Мр Вера Ђевриз-Нишић, *Стилистичко-синтаксички статус кумулираних јединица у савременом српском језику*;

Мр Маја Вукић, *Комбиновање везника и невезничких речи у савременом српском језику*;

Мр Аида Кршо, *Значење и дистрибуција временских глаголских облика у публицистичком стилу стандардног језика*;

Мр Сања Куљанин, *Перифрастичне форме компарације у савременом српском језику*.

Б) Чланство у комисијама за оцјене и одбране докторских дисертација и магистарских радова:

Др Миланка Бабић била је члан комисија за оцјену и одбрану слѐдећих докторских и магистарских теза:

а) на Филозофском факултету Универзитета у И. Сарајеву:

1) докторске дисертације:

- Мр Хазема Ништовић, *Основе читања и писања у наставним плановима и програмима у контексту деветогодишњег основног образовања*;

2) магистарски радови:

- Сања Куљанин, *Партикуле у дјелима Радослава Братића и Милисаве Савића*;

- Вера Ђевриз-Нишић, *Језичко-стилске карактеристике језика заједничких органа БиХ*;

- Нина Ђеклић, *Синтаксостилеме реда ријечи у Ситничарници „Код срећне руке“ Горана Петровића*;

- Биљана Самарцић, *Графијска, ортографска и фонетско-морфолошка анализа повеља Твртка I Котроманића*;

- Реуф Вејо, *Лингвистички аспекти дјечијих питања*;

- Милка Николић, *Поредбене конструкције у историјским романима Добрила Ненадића*;

б) на Филозофском факултету Универзитета у Бањој Луци (оцјене и одбране магистарских/мастер радова):

- Зорица Кузмановић, *Дидактичко-методичке основе и модели индивидуализације разредне наставе граматике и правописа* (Бања Лука, новембар 2007; комисија: проф. др М. Илић, проф. др М. Драгичевић и доц. др М. Бабић);

- Петра Малиновић, *Разумијевање прочитаног текста и школски успјех ученика петог разреда основне школе* (Бања Лука, фебруар 2009; комисија: проф. др М. Илић, доц. др Љ. Милутиновић и доц. др М. Бабић).

В) Научни пројекти:

- прије избора у звање доцента:

Др Миланка Бабић је аутор четири рада у оквиру пројекта *Квалитет образовања* (пројекат финансиран од стране Министарства науке у културе Р: Српске, за 2002/2003. годину – носилац пројекта Филозофски факултет у Српском Сарајеву, руководилац пројекта проф. др Симо Нешковић);

- након избора у звање доцента:

Др Миланка Бабић је аутор два рада у оквиру пројекта *Језик ратне прозе и поезије Републике Српске* (пројекат финансиран од стране Министарства науке у културе Р. Српске, за 2007/2008, 2008/2009. и 2009/2010. годину – носилац пројекта Катедра за српски језик Филозофског факултета Универзитета у Источном Сарајеву, руководилац пројекта проф. Др Милош Ковачевић);

Др Миланка Бабић је руководилац пројекта *Језичка култура у језику медија* (пројекат финансиран од стране Министарства науке у културе Р. Српске, за 2009/2010. годину – носилац пројекта Катедра за српски језик Филозофског факултета Универзитета у Источном Сарајеву).

Г) Рецензије књижевнoумјетничких, стручних и научних текстова:

Др Миланка Бабић рецензирала је следеће књиге:

- С. Кнежевић, *Јадни мој Марко* (роман), Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, 2004;

- Р. Симовић, *Пресјека* (збирка приповиједака), Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, 2006;

- *Основи комуникације и истраживања, уџбеник за први разред средњих стручних и техничких школа*, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, 2005;

- Р. Лаловић, В. Гаковић, *Медијска комуникација, уџбеник за други разред средњих стручних и техничких школа*, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, 2006;

- М. Шипка, *Правописни речник српског језика (са правописно-граматичким приручником)*, ИК Прометеј, Нови Сад, 2010.

Д) Лекторска пракса:

Др Миланка Бабић била је лектор следећих публикација:

- Радови Филозофског факултета Универзитета у И. Сарајеву;

-Зборник радова Економског факултета Универзитета у И. Сарајеву;

- неколико уџбеника и књига – издања Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево.

III ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

Др Миланка Бабић као једини пријављени кандидат на конкурс испуњава све услове за избор у звање ванредног професора за ужу научну област: Специфични језици (Србистика – савремени српски језик), јер је а) провела пет година у звању доцента у истој научној области, б) објавила 16 (шеснаест) оригиналних научних и један стручни

рад, чак и у часописима који се на листи Министарства Републике Србије рангирају као међународни часописи (категорија М24), што је према свим научно релевантним критеријумима квалификује чак и за више звање од онога конкурсом траженог, в) објавила научно врло значајну књигу из области прагматичке синтаксе српског језика, г) учествовала са рефератима на неколико међународних и националних научних скупова, д) успјешно изводила наставу из савременог српског језика из више дисциплина на матичном факултету, а као хонорарни наставник и на неколико друга факултета у Републици Српској и Републици Србији, њ) била члан једне комисије за одбрану докторске дисертације, и шест комисија за оцјену подобности теме и кандидата за израду докторске дисертације, као и члан комисија за оцјену и одбрану осам магистарских радова на филозофским факултетима на Палама и Бањој Луци, е) била рецензент и лектор већег броја публикација. Све то недвосмислено показује да др Миланка Бабић увелико превазилази законске и научно-стручне услове за избор у звање ванредног професора. Због тога са задовољством предлажемо Наставно-научном вијећу Филозофског факултета на Палама, као и Сенату Универзитета у Источном сарајеву да др Миланку Бабић изабере у звање ванредног професора за ужа научну област: Специфични језици (Србистика – савремени српски језик).

Чланови Комисије:

1. _____

Др Милош Ковачевић, редовни професор, ужа научна област: Филологија - Специфични језици (Србистика – савремени српски језик) и Општа лингвистика, Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет (предсједник)

2. _____

Др Срето Танасић, редовни професор, ужа научна област: Савремени српски језик, Универзитет у Нишу, Филозофски факултет (члан)

3. _____

Др Драго Тешановић, ванредни професор, ужа научна област: Филологија - Специфични језици (Србистика – савремени српски језик), Универзитет у Бањој Луци, Филолошки факултет (члан)

